

0 unilateralitat o derrota. No hi ha terme mig.

written by Fredi Bentanachs | 29 de juny de 2019

El 9N fou el gran assaig de la DUI, malgrat la il·lusió del fet, tots sabíem que allò no podia ser considerat. Però sí que fou un baròmetre real del país. El nerviosisme espanyol era palès i el poble, eufòric. Dissortadament el sectarisme de partits amb el xou d'una llista unitària o no va causar el desconcert entre Junqueras i Mas, retrets i amenaces, etc. Fins que hom va forçar Junts pel Sí, que sumat a la CUP van obtenir 72 escons i més del 50% del vot (malgrat la mentida del 48%). Les baralles partidistes d'ERC, CUP i CDC (PDCAT en formació), varen forçar el famós pas al costat del MHP Artur Mas i Gavarró, furgant la investidura d'un desconegut alcalde de Girona, Carles Puigdemont i Casamajor com a nou MHP de la Generalitat.

Des del primer moment, el nou president va rebre la confiança de tots i varen treballar units partits i entitats sobiranistes per fer el referèndum legal i vinculant de l'10. Després d'un llarg temps de preparació, trobades a tots nivells, va arribar la convocatòria del dia esperat. I malgrat la brutal repressió del govern espanyol convertit al feixisme, el poble majoritàriament ho va fer. Més de mil ferits innocents fets per la barbàrie feixista espanyola. Malgrat tot, vàrem fer el referèndum amb 2.300.000 vots comptats i prop de 800.000 robats per la violència policial. Més del 51% de participació. Arreu del món, segons l'ONU, amb aquest resultat la DUI és inapel·lable. La realitat fou, després d'una proclamació de la DUI el dia 10, feta pel MHP, va ser deixada en suspensió, per explorar una darrera i absurda possibilitat de diàleg amb els espanyols, que mai varen acceptar. El 27oct es va votar la DUI en seu parlamentària i va començar el cop d'estat del 155 per part dels espanyols i un exili pel govern català. No tots, alguns acoquinats van

optar per entregar-se tot confiant amb la clemència de l'enemic, el qual impertèrrit, només accepta la rendició humiliant de l'enemic. A grans trets comença el paripé per part del PDeCAT i ERC. Forcen pactes per sota mà per oblidar la DUI de primer d'octubre i pactar eixamplar la base i tornar a l'autonomisme controlat. S'arriba al 21D on ERC va sola i pretén guanyar. El poble és tossut i vol la DUI. El 21D es converteix en una mena de referèndum de dos blocs per una banda el bloc pro república catalana i l'altre l'espanyolisme.

El MHP Puigdemont des de l'exili arrasa i comença la ignomínia espanyola. No accepten els resultats i forcen amb l'ajut dels autonomistes i arribistes de part del PDeCAT i ERC. El president Torrent es nega a invertir al MHP Puigdemont, mentre Espanya segueix la repressió i presó al govern català i la persecució a batlles, regidors, rapers i activistes catalans. Dins d'aquest espectacle dantesc la claudicació cap a eixamplar la base i retorn a l'autonomisme d'ERC i part del PDeCAT és menyspreable, la covardia política mai donarà la llibertat als presos.

Cal tornar a sortir al carrer arraconar als partits arribistes i força la unitat d'acció de grat o per forçar. Els partits ara són els condons de la societat. Recuperem la iniciativa del poble i prenem de nou les regnes de la història. Només el poble salva el poble. Forgem el retorn del MHP Puigdemont, proclamem la república i defensem-la. Si volem la llibertat dels nostres presos polítics, els hem d'alliberar i només la unilateralitat els farà lliures.

Prou pastanagues de referèndums pactats un bluf per seguir xuclant de la mamella i poltrona. Ara o mai consolidem la DUI!